

Ο Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης και η Ποιμαντική των Ποιμένων

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1cgD0H1>]

Β. Ποιμαντική των ποιμένων (κληρικών - θεολόγων)

Μια πολύ βασική πτυχή της ποιμαντικής δραστηριότητας του Γέροντα ήταν η ενίσχυση και καθοδήγηση ανθρώπων που είναι από την Εκκλησία επιφορτισμένοι με το καθήκον της διαποιμάνσεως η κατηχήσεως του λαού του Θεού , ενώ οι ίδιοι καταντούν πολλές φορές αποίμαντοι[476] και ρίχνονται αστήρικτοι στον αγώνα ελκύσεως ψυχών στη θεία σαγήνη. Με πολλή διάκριση και μυσταγωγική διάθεση χειραγωγούσε είτε τους κληρικούς - πνευματικά του τέκνα , είτε τους υπολοίπους στη βίωση του μυστηρίου της ιερωσύνης, ενώ τους θεολόγους τους θεωρούσε εξίσου ιεουργούς των θείων αληθειών. Αξίζει να σημειωθεί ότι στα εκδομένα κείμενά του περιλαμβάνονται τρεις ομιλίες προς θεολόγους της Μέσης Εκπαίδευσης , με μυσταγωγικό περιεχόμενο, μέσα από το οποίο διαπιστώνει κανείς αρχικά ότι η θεολογία είναι η έκφραση ενός αγαπητικού βιώματος που διαθέτει εμπειρική γνώση και αποκαλυπτική δύναμη[477] και μπορεί να χαρακτηρίζει καθέναν εν επιγνώσει βεβαπτισμένο χριστιανό. Στα χνάρια του πρώτου θεολόγου , δηλαδή του Θεού Πατρός , συνενώνονται οι δύο όψεις του θεολογείν : η θεωρία (είπεν) και η πράξη (εποίησεν).

Ο Κύριος , ως ενυπόστατος Θεός Λόγος , δια του τρόπου ζωής, των διδασκαλιών, των θαυμάτων, της θυσίας και εν συνόλω της ενσαρκώσεώς Του , φανερώνει τη δεύτερη ιδιότητα της θεολογίας : την αποκάλυψη. Το Άγιον Πνεύμα , ως τρίτος θεολόγος αποκαλύπτει το τρίτο χαρακτηριστικό της θεολογίας: τη σοφία. Με τη ζωή τους θεολογούν η Παναγία , ο Πρόδρομος και δια της Εκκλησίας οι απόστολοι και οι άγιοι που συνεργούν στην αυτοαποκάλυψη του Τριαδικού Θεού εν κοινωνία , ενότητα και πληρότητι. Επομένως καθένας αναδεικνύεται θεολόγος εάν δια της εναρέτου ζωής του και της βιωματικής εμπειρίας του αυτοαποκαλύπτεται ο Θεός. Τη θεολογία διακονούν ακόμη η φύση , η εικόνα , το κήρυγμα , το θαύμα , το μυστήριο , το μαρτύριο , η προσευχή , τα οποία συντελούν στη βίωση του Θεού [478]. Πραγματικός θεολόγος γίνεται κανείς όταν μελετά καταρχήν σωφρόνως εντός του εκκλησιαστικού γεγονότος και μετέχει προσωπικώς στην εκκλησιαστική ζωή, όταν καθημερινώς συναντάται με αγίους και βιωματικώς , δια της Εκκλησίας, γνωρίζει τις αλήθειες της πίστεως. Προς τούτο οδηγείται από το άγιο Πνεύμα στην τήρηση των θείων εντολών, στη νήψη και την άσκηση, στην ενοποιό – θεοποιό προσευχή, στην έκχυση της θεότητας του Θεού , που φέρει εντός του , στο περιβάλλον του , ώστε αποκτώντας τον Παράκλητο ο ίδιος, πολλοί να σώζονται δι’ αυτού. Η ταπείνωση, η γνώση της προσωπικής ανεπάρκειας , η ησυχία (σχολάζειν) , η κάθαρση [479], η άσκηση συμπληρώνουν αυτή τη θεοποιό πορεία[480] προς τον παράδεισο της θεωρίας και της κοινωνίας με το Θεό [481], της διπλής ένωσης μαζί Του , μυστικής (εντός του) και μυστηριακής (εν τη Εκκλησία) [482]. Έτσι ο πιστός άνθρωπος μετέχει χάριτος προφητικής , λειτουργικής και βασιλικής.

Για τους ιερείς ο Γέροντας τρέφει ανεπιτήδευτα , αγαπητικά, «συλλειτουργικά» αισθήματα : «... Ο προφήτης Ωσηέ , μετά πολλής θλίψεως εσημείωσεν : ‘έκρυψαν ιερείς οδόν Κυρίου’ (6,9) Τουτέστιν, έκρυψαν και διέστρεψαν την οδόν Κυρίου . Αυτά τότε . Σήμερον όμως ημπορούμεν να λέγωμεν : Ευλογητός ο Θεός. Διότι οι ιερείς οσημέραι καλλιεργούν την λειτουργικήν ζωήν, αναπτύσσουν θαρραλέον φρόνημα, αναपुरσεύουν το φως το αληθινόν και προσδίδουν θαλερότητα και ωρίμανσιν εις το εκκλησίασμα , το οποίον εμπνέεται και αισθάνεται ότι ‘ Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν ‘ .Όθεν ευχαριστούντες τω Θεώ , μεταλλάσσομεν φιλοθέρμως την φράσιν του προφήτου μας : Ας αποκαλύπτωμεν εκφαντορικώς – οι ιερείς – την οδόν του Κυρίου...» [483]. Συμπυκνώνει και αποτυπώνει τη νουθεσία του προς τους κληρικούς στο τρίπτυχο που βίωνε και έπραττε ο ίδιος: ιεροπρέπεια, γλυκύτητα, ηρεμία[484]. Η ιερωσύνη είναι η είσοδος – μύηση των εκλεκτών του Θεού[485] σε μια συλλειτουργία, συνδιακονία, συνευδοκία , συνυπηρεσία εν τη

συνάξει των αγίων [486]. Τούτα είναι καρπός μιας έμπονης και έντονης ψυχικής προετοιμασίας , που ξεκινά πριν την είσοδο στο ναό για την τέλεση της λειτουργίας και των λοιπών ακολουθιών. Ο ιερέας πρέπει καταρχήν να συναισθάνεται ότι παρίσταται και ομιλεί κατενώπιον Θεού και οι απαραίτητες συζητήσεις – συνεννοήσεις γίνονται χωρίς η καρδιά και ο νους να αποσπώνται από το Θεό. Υψώνει ικετευτικώς τας χείρας του , με ταπεινή φωνή και διάθεση , κλίνει το γόνυ της ψυχής και του σώματος [487], για να εκπληρώσει τις προσδοκίες του λαού, να μεταφέρει τον παλμό , τον πόθο και την αγωνία των πιστών της Εκκλησίας. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στις «εκτενείς» δεήσεις και τα «πληρωτικά» , που αποτελούν ένα ξέσπασμα της αγάπης και υπεύθυνης καρδιάς του ιερέως προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα , γιατί καλύπτουν το χάσμα ουρανού και γης, πεπτωκότος ανθρώπου και προσδεχομένου αυτόν Θεού [488]. Γι' αυτό πρέπει να προηγηθεί αυτοσυγκέντρωση, εσωτερική ειρήνη, «παρρησία» και σοβαρότητα , ώστε να καλλιεργείται στο εκκλησιαστικό πλήρωμα η αίσθηση μιας πράγματι επουρανίου κι όχι επιγείου παρουσίας [489]. Με πρακτικότητα και αίσθηση της πραγματικότητας επισημαίνει τα μικροπροβλήματα κατά την τέλεση της λατρείας, που δημιουργούν περισπασμό αλλά με την απλότητα ξεπερνιούνται. Οι ακολουθίες διαδέχονται η μία την άλλη και καλλιεργούν την προσδοκία του Ηγαπημένου, όταν τελούνται με πνεύμα επαγρυπνήσεως του ποιμένου [490], αμεριμνία, αγιότητα εν πάση αναστροφή, ακμαίες ψυχικές και σωματικές δυνάμεις . Έτσι μεταδίδουν την ασφαλή αίσθηση ότι πρώτος ο ιεουργός βρίσκεται στη «χούφτα του Θεού»[491].

Η συνάντηση μετά του Θεού στη Λειτουργία γίνεται σαν προσφορά δώρου ολόκληρης της ιερατικής υπάρξεως , που συντρίβεται από την ουδενότητά της και προσφέρει ως θυσία και εξιλασμό μια επανάληψη της θυσίας του Χριστού. Μέσα από αυτή πραγματοποιείται η αντίδοση της κενώσεως του Χριστού στην ανθρώπινη φύση, η μυστηριακή συμμετοχή στον αγιασμό του Χριστού[492], η μέθεξη στο μυστήριο του σταυρού, όπως τελεσιουργείται και με τον προσωπικό αγώνα της νήψεως.

[Συνεχίζεται]

476. Ιερομ. Γρηγορίου , *Η Θεραπεία των θεραπευτών*, εκδ. Ι. Κελλίου « Αγ. Ιω. Θεολόγος» -Δόμος , Άγιον Όρος 2003 και Πρωτ. Βασιλείου Θερμού, *Ποιμαίνοντες μετ έπιστήμης* , οπ.παρ., σ. 45
477. Αρχιμ.Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 2, σ. 319
478. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 299-310
479. Αρχιμ. Αιμιλιανού, οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4 , σ. 189-195

- 480. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 311-327
- 481. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 2, σ. 385 -406
- 482. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 199-200
- 483. Αρχιμ. Αιμιλιανού , Πρόλογος Ιερατικού Α , οπ. παρ. σ. θ
- 484. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ. , Κατηχήσεις τ. 4, σ. 61
- 485. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 63 , 55
- 486. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 120
- 487. Πρβλ. Εσπέρια τροπάρια εσπερινού Πεντηκοστής και ευχές Γονυκλισίας στο
Πεντηκοστάριο, εκδ. Φως. χ.χ.
- 488. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 118 - 9
- 489. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 111-11
- 490. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 58 , 60
- 491. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 61-63
- 492. *Ιω. 15,5*